

РЕШЕНИЕ

№ 260

гр. Варна , 04.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА в публично заседание на пети юли, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Ралица Ц. Райкова

при участието на секретаря Мая М. Петрова
като разгледа докладваното от Ралица Ц. Райкова Търговско дело № 20203100901147 по описа за 2020 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба, подадена от „ВГ – 1“ ЕООД, ЕИК 124710419, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „България“ 51 Б, ет.4, представлявано от К.-К. Д. – управител, срещу “Енерго –Про Продажби“ АД, ЕИК 103533691, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, район „Владислав Варненчик“, Варна Тауърс – Г, бул. „Владислав Варненчик“ 258, представлявано заедно от всеки двама от членовете на управителния съвет: П.С.С., Я.М.Д., Д.К.Д., с която са предявени обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 79, ал.1, пр.1 и чл.86, ал.1 ЗЗД, за осъждане на ответника да заплати на ищеца следните суми:

1/ сумата от **63 745,03 лв.** /шестдесет и три хиляди седемстотин четиридесет и пет лева и три стотинки/, представляваща неплатена продажна цена за м. септември 2017г. на произведена в количество 307,626 MWh електрическа енергия от ВтеЦ „ВГ-7“ по договор за изкупуване на електрическа енергия, произведена от възобновяем енергиен източник № 88/05.05.2010г. по фактура № 106 /11.10.2017г. и дебитно известие № 107 / 31.10.2017г., ведно със законната лихва върху главницата считано от датата на подаване на исковата молба 09.10.2020г. до окончателното ѝ изплащане;

2/ сумата от **17 901.82 лв.** /седемнадесет хиляди деветстотин и един лева и осемдесет и две стотинки/, представляваща обезщетение за забава върху главницата от 63 745,03 лв. за периода 01.01.2018г. до 07.10.2020г.;

3/ сумата от **59 163,92 лв.** /петдесет и девет хиляди лева сто шестдесет и три лева и

деветдесет и две стотинки/, представляваща неплатена продажна цена за м. октомври 2017г. на произведена в количество: 192,380 MWh /по цена, определена преди достигане на 2250 ефективни часа/ и 100 MWh /по цена, определена след достигане на 2250 ефективни часа/електрическа енергия от ВтеЦ „ВГ-7“ по договор за изкупуване на електрическа енергия, 1 произведена от възобновяем енергиен източник № 88/05.05.2010г. по фактура № 108 /31.10.2017г., ведно със законната лихва върху главницата считано от датата на подаване на исковата молба 09.10.2020г. до окончателното ѝ изплащане;

4/ сумата от **16 615,22 лв.** /шестнадесет хиляди шестстотин и петнадесет лева и двадесет и две стотинки/, представляваща обезщетение за забава върху главницата от 59 163,92 лв. за периода 01.01.2018г. до 07.10.2020г.

При участието на **ТРЕТО ЛИЦЕ –ПОМАГАЧ** на страната на **ответника: „Национална Електрическа Компания“ ЕАД**, ЕИК 000649348, със седалище и адрес на управление гр. София, р-н Оборище, ул. „Триадица“ №8, конституирано с Определение No 299 / 18.03.2021г.

В исковата молба се твърди, че ищецът е производител на електроенергия от възобновяем източник - вятър, която продава по регулирани от КЕВР преференциални цени и която в процесния период се е изкупувала от ответника съгласно договор за изкупуване на електроенергия № 88 от 05.05.2010г. Вятърната електрическа централа е присъединена към електроразпределителната мрежа на „Енерго-Про Мрежи" АД на основание договор за присъединяване на обект на независим производител на електроенергия № 857/10.09.2008-3107-ВГ-19.11.2008-4066-ВГ-12.11.2009г., сключен на 15.02.2009г. Сочи, че през м.септември 2017 г. е произвел и доставил ел.енергия в размер на 307,626 MWh, за която е издал Фактура № 106/11.10.2017г. на стойност 5 760.86 лв. с ДДС, като продажната цена за това количество била 15.6057 лв./MWh. Фактурата била издадена по тази цена, тъй като съответните количества ел.енергия били произведени докато централата работила при надхвърлен праг от 2000 MWh НСП на ел.енергия от инсталиран 1 kW мощност, но без да е достигнала 2250 ефективни часа и без да е достигнала прага от 2 300 MWh НСП на 2 ел.енергия от инсталиран 1 kW мощност. След издаване на фактурата прагът от 2250 часа ефективна работа бил достигнат и към нея било издадено Дебитно известие № 107/31.10.2017г. за сумата от 63 745.03лв. с ДДС, с което коригирал продажната цена до размера на преференциалната цена, дължима по т. 1.7 от Решение СП-1. Това било така, тъй като ВтеЦ през м. октомври 2017 г., освен че достигнала праг от 2 000 MWh, е достигнала прага от 2 250 ефективни часа работа, но без да е достигнала прага от 2 300 MWh НСП. Именно поради това цялото количество произведена ел.енергия за м.септември 2017 г. подлежала на изкупуване по преференциална цена /188.29лв./MWh/. Посочва, че към настоящия момент ответникът не бил заплатил сумата по Дебитно известие № 107/31.10.2017г., като освен тази сума следвало да му се заплати и обезщетение за забава на това плащане в размер на 17 901.82 лв., считано от 01.01.2018г. – датата, на която ответникът е изпаднал в забава, до 07.10.2020г. Ищецът навежда твърдения, че за м.

октомври 2017г. е произвел и доставил ел.енергия в размер на 292,380 MWh, за която е издал Фактура № 108/31.10.2017г. на стойност 64 221.88 лв. с ДДС, като продажната цена за това количество била 188.29 лв./MWh /съответно приложимата преференциална цена, дължима по т. 1.8 от Решение СП-1/ преди достигане на 2250 ефективни часа. Съответно приложимата преференциална цена по Решение СП-1, продажната цена след достигане на 2250 ефективни часа за количество 100 MWh била 172.95 лв./ MWh. Фактурата била издадена по тази цена, тъй като през м. октомври количеството ел. енергия от 192.380 MWh било произведено докато централата работила при надхвърлен праг от 2 000 MWh НСП на ел.енергия от инсталиран 1 kW мощност и след като е достигнала 2250 ефективни часа и без да е достигнала прага от 2 300 MWh НСП на ел.енергия от инсталиран 1 kW мощност. Посочва, че така произведеното количество ел.енергия за месец октомври 2017г. в общ размер на 292.380 MWh /192.380 MWh при работа на централата до 2250 ефективни часа+100 MWh при работа на централата над 2250 ефективни часа/ подлежало на изкупуване последователно по две преференциални цени по т.1.7 и т.1.8 от Решение СП-1, защото през целия месец октомври централата не е достигнала прага от 2 300 MWh НСП на ел.енергия от инсталиран 1 kW мощност. Ищецът посочва, че към настоящия момент ответникът е заплатил единствено част от сумата по Фактура №108 в размер на 5 015.96 лв. и към настоящия момент останала дължима и неизплатена сумата от 59 163.92 лв. с ДДС, а освен заплащането на тази сума следвало да му се заплати и обезщетение за забава в размер на 16 615.22 лв. считано от 01.01.2018г. до 07.10.2020г.

Твърди, че към момента на сключване на Договора за изкупуване се прилагала преференциална цена, определена в Решение Ц-010/31.03.2010г. на ДКЕВР, както и че въведената с Решение № Ц-010/31.03.2010г. преференциална цена за изкупуване на ел. енергия се прилага трайно в отношенията между страните. Излага, че с оглед изменение на разпоредбата на чл.31, ал. 5 от ЗЕВИ с Решение № СП-1/31.07.2015г. на КЕВР е установено нетно специфично производство на ел. енергия, въз основа на което са определени преференциални цени за изкупуване на енергията, произвеждана от ВЕИ, като е установено нетно специфично производство от 2 000 kWh, при определената цена - 188.29 3 лв./MWh, без ДДС, за вятърни електрически централи работещи до 2 250 часа /т.1.7/ и НСП от 2 300 kWh, при определената цена - 172.95 лв./MWh, без ДДС, за вятърни електрически централи работещи над 2 250 часа /т.1.8/. Относно формиране на претендираната цена, ищецът излага твърдения, че към момента на сключване на договора за изкупуване се прилага преференциалната цена, определена в Решение Ц-010/31.03.2010г. на ДКЕВР, която се прилага за период от 15 години. С влизане в сила на Закона за енергията от възобновяеми източници /ДВ, бр.35/03.05.2011г./, на основание §7 от ПЗР на същия, договорът за изкупуване, сключен между страните, запазва действието си, като преференциалната цена за изкупуване е действащата към датата на влизане в сила на закона, т.е. тази по решение Ц-010. Ищецът сочи, че с посоченото решение бил въведен специален критерий за заплащане на цената на произведената ел.енергия от вятърни електрически централи, като са определени две преференциални цени за изкупуване на енергията, които се прилагат в

зависимост от това колко работни часа е достигнала централата. В т.8 на Решение Ц-10 е определена цена от 188,29лв./MWh за централи работили до 2500 часа, а в т.9 е определена цена от 172,95лв./MWh за централи работили над 2500 часа. С последващо изменение на ЗЕВИ в ДВ бр.56/2015 г. е въведен допълнителен критерий досежно количествата енергия, подлежащи на изкупуване по преференциална цена, без същата да се променя, като е предвидено, че се заплащат по преференциалната цена количествата енергия до размера на „нетното специфично производство на ел.енергия”, а количествата енергия, надхвърлящи нетното специфично производство, следва да се изкупуват по цена за излишък на балансирания пазар. Въз основа на така приетите изменения в закона е постановено Решение СП-1/31.07.2015г., с което са определени преференциални цени за изкупуване на енергията, като съгласно т. 1.7 нетното специфично производство за електрическа енергия на вятърни ел.централи при определена цена 188,29 лв., без ДДС /т.е. т.8 от Решение Ц-010/ е 2000 kWh за вятърни ел.централи, работещи до 2 250 часа, а съгласно т.1.8 от Решение СП1 нетното специфично производство на вятърни централи при определена цена от 172,95 лв., без ДДС /т.е. т.9 от Решение Ц- 010/ е 2300 kWh за вятърни ел.централи, работещи над 2 250 часа. С оглед на така определените стойности на НСПЕ, за които се прилага преференциалната цена по т. 8 и т. 9 от Решение Ц-010 в зависимост от часовете продължителност на ефективна работа на единица инсталирана мощност на вятърна ел.централа, ищецът твърди, че ответникът следва да изкупува количествата ел.енергия, произведени от централата на ищеца, по преференциална цена, до достигане на максималното количество от 2000 kWh при условие, че централата не достигне 2250 ефективни годишни часове работа. В случай, че вятърната централа достигне тези часове работа, то ответникът следва да изкупува произведената от нея енергия по преференциалната цена по т.9 от Решение Ц-010. Едва след достигне на 2300 kWh НСП, ел.енергията на тези часове се изкупува по цена на излишък на балансиращия пазар.

Накрая, излага доводи, че предвид отмяната на Решение СП-1 в частта по т. 1.7 с Решение № 1177/23.02.2018 г. по адм. дело № 8522/2015 г. на АССГ, потвърдено в тази му част с Решение № 1115/28.01.2019 г. по адм. дело № 5284/2018 г. на ВАС, с обратно действие са заличени установеното НСП, поради което и не съществува НСП, което да ограничава изкупуването на ел.енергия по преференциални цени, а единственият приложим критерий за определяне на цената е този дали централата работи до или над 2250 ефективни годишни часа. Сочи, че постановеното впоследствие Решение СП-5 от 28.03.2019г. е обявено за нищожно с Решение № 6355 от 29.10.2019г., постановено по адм.д. № 4422/2019г. по описа на АССГ, като посочва, че обявената нищожност действала ретроактивно и спрямо всички. Посочва, че ответникът отказва да заплати дължимите суми единствено поради изразената от НЕК позиция, която не обвързвала по никакъв начин страните по процесния Договор, тъй като НЕК не е страна по него. Отправя искане за осъществяване на инцидентен съдебен контрол по отношение на законосъобразността на Решение СП-5 в случай че съдът приеме, че то се ползва с предварителна изпълняемост по см. на чл. 13, ал. 9 от ЗЕ. Излага твърдения за преюдициалност на Решение СП-5 по

отношение на настоящия спор. Твърди, че ответникът следва да заплати количествата доставена ел. енергия до 15 работни дни след получаване на фактурата, както и че срокът за заплащане е изтекъл, с което обвързва дължимостта на сумите по процесните фактури съответното им обезщетение за забава. Намира отказа на ответника да изпълни задължението си, обосновавайки го с позицията на НЕК, за неправилен, тъй като за ответника не съществуват договорни или законодателни причини да прилага друг механизъм за заплащане извън вече приетия в отношенията между страните.

В срока по чл. 367 от ГПК, по делото от **ОТВЕТНИКА** е постъпил отговор на исковата молба, с който изразява становище за допустимост на исковите, но за тяхната неоснователност. Не оспорва факта на сключен между страните договор за изкупуване на ел. енергия, но сочи, че приложимата цена за ел.енергията до размера на НСП е преференциалната цена, определена с Решение № Ц-10/30.03.2011г., а за количеството ел. енергия, надхвърлящо нетното специфично производство, приложима се явява цената за излишък на балансиращия пазар. Твърди, че с оглед становище на НЕК ЕАД относно приложимата цена при изкупуването, ответникът заплащал произведената ел.енергия над нетното специфично производство по цена за излишък. Излага, че ищецът е следвало да издаде кредитни известия и коригира данъчната основа по посока намаление до приложимата цена за излишък на балансиращия пазар. Според ответника тълкуването на разпоредбите на ЗЕВИ във връзка с решенията на КЕВР водят до извод, че прагът, след който не се дължи преференциална цена за произведената енергия е съответстващото за категорията нетно специфично производство, а не ефективните часове за ценовата категория, а в конкретика законът допуска да бъдат заплатени по преференциална цена само 2000 kWh, респективно остатъкът при продажба се заплаща по цена за излишък. Посочва, че след достигане на НСП от 2300 KWh не се следва преференция, независимо колко още часа е продължило производството на ВяЕЦ според конкретните климатични условия през 5 годината. Твърди, че правоотношенията между страните, макар и на договорна основа, се развиват на пазар, където договорната свобода е ограничена с административен режим, въведен с норми с императивен характер и цените, по които производителите продават ел.енергия за крайния снабдител не подлежат на договаряне, а на регулиране от КЕВР съгласно чл. 30, ал. 1, т. 1 от ЗЕ, като с влизането в сила на чл. 31, ал. 5 от ЗЕВИ /ЗИД на ЗЕВИ, обн. В ДВ бр. 56 от дата 24.07.2015г., в сила от 24.07.2015г./ се е реализирала промяна в законодателството, която водела до изменение на действащия между страните Договор по отношение на посочената в чл. 18 от същия нормирана цена за изкупуване. Поради това и считано от 24.07.2015г. изменението на съществени елементи от Договора, а именно количество и цена на ел. енергия, било нормативно уредено. Излага, че Решение СП-5/28.03.2019г. е предварително изпълняем индивидуален административен акт по силата на чл.13, ал. 9 от ЗЕ и следвало да се вземе предвид, че посоченото от ищеца Решение № 6355/ 29.10.2019г. по адм.д. 4422/2019г. на АССГ не е влязъл в законна сила доколкото същият е обжалван пред ВАС. Но дори и при отмяната на този акт приложение намирала разпоредбата на чл. 31, ал. 5 от ЗЕВИ. По отношение на отправеното от ищеца искане за

провеждане на инцидентен съдебен контрол изразява становище за неговата неоснователност поради това, че за липсвал правен интерес от оспорването на Решение № СП-5 от 28.03.2019г. Посочва, че като е заплатил по цена за излишък на балансиращия пазар процесните количества ел.енергия и съгласно разпоредбата на чл. 31, ал.5 от ЗЕВИ е изпълнил точно задължението си по договора. В тази връзка твърди, че исковете за забава също следва да са неоснователни.

В срока по чл. 372 от ГПК, по делото от **ИЩЕЦА** е постъпила допълнителна искова молба, с която оспорва възраженията в отговора, като отново подчертава, че Решение СП-5/28.03.2019г. е обявено за нищожно, като същото било предмет на множество производства по обжалване и съответно не било влязло в сила. Моли за проверка на валидността му в рамките на настоящото производство, като твърди, че КЕВР не е имала компетентността да издава ново решение, което да замени отменената т.1.7 от Решение СП-1.

В срока по чл. 373 от ГПК, по делото от **ОТВЕТНИКА** е постъпил отговор на допълнителна искова молба, с който поддържа всички направени с отговора възражения и оспорва твърденията в допълнителната искова молба, и поддържа/развива своите за неоснователност на исковете.

В законоустановения срок ТРЕТОТО ЛИЦЕ – ПОМАГАЧ на страната на ответника „Национална електрическа компания“ ЕАД **депозира писмен отговор**, с който изразява становище за неоснователност на предявените искове. Посочва, че исковата претенция противоречи на императивната норма на чл. 31, ал. 5 от ЗЕВИ. Твърди, че за процесния период приложение намирало Решение № Ц-010/30.03.2011г. на ДКЕВР и че преференциалната цена за един производител е една и следвало да се прилага за съответното НСП, след което се изкупувала по цена за излишък на балансиращия пазар. Посочва, че отмяната на т.1.7 на Решение СП-1/31.07.2015г. нямала за последица отпадане на НСП за вятърните електрически централи. Излага, че с оглед на тази отмяна КЕВР е приела Решение № СП-5/28.03.2019г., с което установила, считано от 31.07.2015 г. НСП на ел.енергия в размер на 2000 kWh, въз основа, на което е приета преференциална цена на вятърни централи, работещи до 2 250 часа по т.8 от Решение № Ц-10/30.03.2011 г. на КЕВР, във връзка с Решение № Ц-013 от 28.06.2006 г. Посочва, че издаването на Дебитно известие № 107/31.10.2017 г. към фактура № 106/11.10.2017г. и издаването на фактура № 108/31.10.2017 г. е незаконосъобразно, тъй като производителят бил фактурирал продадените количества ел.енергия над определеното НСП за м. септември и м. октомври 2017 г. по преференциална цена, а не по цена за излишък. По отношение на искането за провеждане на инцидентен съдебен контрол по отношение на Решение № СП-5/28.03.2019г. излага доводи за липса на предпоставките за извършването му.

В съдебно заседание ищецът, чрез пълномощник, поддържа исковата молба, моли за уважаване на исковете и присъждане на деловодни разноски. Ответникът, чрез пълномощник, оспорва исковете, поддържа отговора си и моли за отхвърляне на

претенцията. Третото лице – помагач не се явява и не се представлява в съдебно заседание.

Съдът, след като прецени събраните в процеса доказателства, поотделно и в съвкупност, и въз основа на своето вътрешно убеждение, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

По делото не е налице спор и от събраните доказателства се установи, че ищецът е производител на електрическа енергия от ВЯЕЦ, която е присъединена към електроразпределителната мрежа на основание Договор за присъединяване на обект на независим производител на електрическа енергия № 857/10.09.2008-3107-ВГ-19.11.2008-4066-ВГ-12.11.2009г., сключен на 15.02.2009г., а ответното дружество е краен снабдител на електрическа енергия. Не се спори, че между страните е сключен договор за изкупуване на електрическа енергия, произведена от възобновяем енергиен източник № 88/05.05.2010г.; че НЕК е обществен доставчик, изкупуващ от ответника закупената от последния ел.енергия; до достигане на НСП ищецът е продавал ел.енергия по преференциална цена по т.8 от Решение Ц-10/30.03.2011г.; количествата произведена и фактурирана електроенергия; факта на получаване на фактурите от ответника, плащанията, извършени от ответника за двата месеца по цена за излишък.

Основният спорен по делото въпрос, който е и от значение за основателността на претенциите, е дали съществува нормативно ограничение в рамките на едногодишен период ВЯЕЦ да попадат едновременно в две ценови категории за заплащане на преференциални цени, определени с решение на КЕВР. Според настоящия съдебен състав, отговорът на този въпрос е положителен. По силата на чл.31, ал.1 от ЗЕВИ, ответникът, като краен снабдител на ел.енергия, е задължен да изкупува ел.енергия, произведена от възобновяеми източници по преференциална цена, действала към датата на съставяне на констативен акт за завършване изграждането на енергийния обект, съгласно чл.176, ал.1 от ЗУТ. Наред с това според ал. 4 на посочената правна норма цената на електрическата енергия от възобновяеми източници, не се изменя за срока на договора за изкупуване по ал. 2, освен в случаите по чл. 32, ал.4, като след изтичане на този срок преференции за цените не се предоставят. Съгласно изменението на чл.31, ал.5, т.1от ЗЕВИ /в сила от 24.07.2015г./ общественият доставчик, съответно крайните снабдители, са задължени да изкупуват произведената ел.енергия от възобновяеми източници по преференциална цена, като за определяне на количествата ел.енергия, се използва критерия - “нетното специфично производство на ел.енергия“. В §1, т.29 от ДР на ЗЕВИ е дадено легално определение на “нетно специфично производство на електрическа енергия“, а именно това е средногодишното производство на електрическа енергия от 1 kW инсталирана мощност, съгласно решението на КЕВР за определяне на преференциални цени след приспадане на собствените нужди. На основание § 17 от ПЗР към ЗИД на ЗЕ Комисията за енергийно и водно регулиране приема решение, с което установява нетното специфично производство на електрическа енергия, въз основа на което са определени преференциалните цени в съответните решения на комисията, приети до влизането в сила на този закон.

След отмяната на Решение № СП-1/31.07.2015г. на КЕВР, комисията е приела Решение №СП-5/28.03.2019г., което се прилага, считано от 31.07.2015г., като обратното действие на административния акт, е придадено със закон, тъй като административният орган е задължен по силата на § 17 от ПЗР към ЗИДЗЕ да приеме решение, с което да се установи нетното специфично производство на електрическа енергия, въз основа на което са определени преференциалните цени в съответните решения на комисията, приети до влизането в сила на този закон. С Решение № СП-5/27.03.2019г. на КЕВР, е определено нетно специфично производство на електрическа енергия за вятърни електрически централи /каквато е централата на ищцовото дружество/ в размер на 2000 kWh при централи работещи до 2250 часа при цена за изкупуване определена с Решение № Ц-010 от 30.03.2011г. във връзка с Решение № Ц-013 от 28.06.2006г. на КЕВР, т.е. в размер на 188.29лв./MWh, без ДДС.

Видно от справка в системите на Ад.ССГ и ВАС, понастоящем валидността и законосъобразността на Решение № СП-5/28.03.2019г. на КЕВР е решена с постановяването на Решение № 4438/05.07.2021г. по адм.д.№1719/2021г. по описа на АССГ, по което жалбата срещу Решение № СП-5/28.03.2019г. на Комисия за енергийно и водно регулиране е отхвърлена. Така или иначе, съгласно чл.13, ал.9 от ЗЕ обжалването на решенията на КЕВР не спира тяхното изпълнение, което е изключение от общото правило в административния процес, че оспорването има суспензивен ефект и спира изпълнението на акта, предвидено в специален закон. Ето защо и към момента Решение № СП-5/28.03.2019г. на КЕВР подлежи на изпълнение и намира приложение в отношенията между страните по спора.

Както се посочи по-горе с въпросното решение на КЕВР, считано от 31.07.2015г. по отношение на процесната ВяЕЦ е установено НСПЕ в размер на 2000 kWh, въз основа на която следва да се определя преференциална цена и по конкретно според т.8 от Решение №Ц-010/30.03.2011г. на КЕВР. В този смисъл последователното преминаване от една тарифна група за преференциално изкупуване в следваща, при надхвърляне на заложените прагове /случая от т.8 в т.9 от Решение №Ц-010/20.06.2011г./, е недопустимо. Това е така предвид въведеното с изменението на чл. 31, ал.5, т.1 от ЗЕВИ, ограничение на количеството ел.енергия произведена от възобновяеми източници, което общественият доставчик, съответно крайните снабдител, са задължени да изкупуват по преференциална цена, определено въз основа НСП на ел.енергия. Посочената разпоредба е приета с цел охраняване на обществения интерес, в резултат от което същата е от императивен порядък. Извода за недопустимост за преминаване от една тарифна група в друга, се подкрепя от мотивите към законопроекта за изменение на въпросната норма от ЗЕВИ, където изрично е записано, че замяната на понятието “средногодишна продължителност на работата“ с “нетно специфично производство на ел.енергия“ цели да създаде условия по преференциални цени да бъдат изкупувани, само онези количества ел.енергия, “които осигуряват приходи на производителите от възобновяеми източници, съответстващи на заложената норма на възвръщаемост в определените преференциални цени със съответните решения на КЕВР“.

Очевидно целта на изменението на закона, е да се постигне баланс между разходите на обществения доставчик и нормата на възвръщаемост на производителите, заложена в определените преференциални цени по начин, който изключва възможността от неоснователно обогатяване на последните. Съгласно чл. 18, ал.1 от еднотипните договори за изкупуване на ел.енергия сключени между всеки от ищците и ответника, цената за изкупуване на ел.енергия е регулирана и се определя от КЕВР. Поначало правата и задълженията на страните по договора се определят съобразно закона, действал в момента на сключване на сделката, ако обаче новият закон е императивен, за в бъдеще правата и задълженията се определят от него. Тук е мястото да се посочи, че в случая не се касае за обратно действие на закона, а за действие спрямо заварени правоотношения възникнали на основание гражданскоправни сделки, които се преуреждат за в бъдеще от повелителните норми на закона. Следователно, след влизане в сила на изменението на чл. 31, ал.5 от ЗЕВИ, договорът за продажба на ел.енергия, е изменен от императивната разпоредба на закона и издаденото на основание §17 от ПЗР на ЗИД на ЗЕ, Решение № СП-5/28.03.2019г. на КЕВР.

На следващо място следва да се има предвид, че промяната, наложена от законодателя с въвеждането на понятието “нетно специфично производство“, не съставлява промяна на критериите, въведени с Решение Ц-010/2011г. на ДКЕВР за определяне на две групи преференциални цени. Посоченото решение определя преференциална цена за продажба на електрическа енергия, произведена от вятърни централи, съобразявайки се най-вече със средната годишна производителност на ветровите генератори и размера на инвестиционните разходи. Средната годишна производителност на ветровите генератори от своя страна зависи от прогнозните пълни ефективни часове на тяхната работа, които се определят на база прогнозно количество ел.енергия за едногодишен период, разделено на общата инсталирана мощност на ветровата централа. В България, тези ефективни часове на работа на ветровите генератори трябва да са съобразени с изследванията на БАН за потенциала на вятъра в най-перспективните от енергийна гледна точка райони на страната. Съгласно тези изследвания, България може условно да бъде разделена на две ветрови зони: зона с пълни ефективни годишни часове на работа на ветровите генератори до 2250 часа включително; зона с пълни ефективни годишни часове на работа на ветровите генератори над 2250 часа. Въз основа на горните показатели в решението се определят два вида преференциални цени за ел.енергията, произведена от ветрови генератори - за ветрови генератори с пълни ефективни годишни на работа до 2250 часа и за такива с пълни ефективни годишни на работа над 2250 часа. Изложеното обуславя извода, че подходът на законодателя е принципен и се ръководи от параметрите на централата и възможността за ефективна работа, поради което тезата, че една вятърна централа може да попада едновременно в две тарифни групи, е неприемлива. Освен това този извод противоречи на формалната икономическа логика, тъй като ако централа работеща по принцип до 2250 часа може да преминава за разликата над 2000 kWh до 2300 kWh в следващата тарифна група, то тя винаги би била по печеливша от централа поначало работеща над 2250 часа, предвид значителната разлика в цената за първите 2000 kWh. Наред с това този подход за определяне

на изкупната цена би обезсмислил наличието на две тарифни групи, доколкото ако се следва довода, за преминаване при достигане на съответния праг, в следващата тарифна група, то не би следвало да има различни изкупни цени за вятърните централи, независимо от възможността им за определена ефективна годишна часова работа или НСП, а следва да е налице еднаква начална цена за всички, като тези от тях които преминат прага от 2250 часа и 2000 kWh да получават заплащане по другата тарифа. В тази връзка следва да се има предвид, че както се посочи по-горе въвеждането на преференциални изкупни цени и НСП, целят осигуряване на изкупуването на количествата ел.енергия, които да осигуряват приходи на производителите от възобновяеми източници, съответстващи на заложената норма на възвръщаемост, с оглед приоритетното развитие на този вид производство на енергия. В този смисъл възможността един и същи производител да може да промени началното си планиране и да преминава от една към друга тарифа, в рамките на една и съща година, би довело до получаване на приход на производителя над заложената за съответната група централи норма на възвръщаемост на разходите, съответно би обезсмислило новата регулация, целяща ограничаване на приход над нормирана обща възвръщаемост от инвестиция в полза на обществото.

В заключение съдът намира, че със заплащането на ищеца на произведената от неговата ВЯЕЦ електроенергия, след надхвърляне на съответното и нетното специфично производство и заложили часове работа, на цена за излишък на балансиращия пазар, ответникът надлежно е изпълнил договорните си задължение, поради което предявените претенции се явяват неоснователни и като такива, следва да бъде отхвърлени.

Предвид неоснователността на главните претенции, неоснователна се явяват и акцесорните такива за заплащане на мораторна лихва.

Искането на ищеца за осъществяване на косвен съдебен контрол върху валидността на Решение СП-5/2019г. на КЕВР, съдът намира за неоснователно, тъй като съгласно чл.17, ал.2 от ГПК за да се осъществи такъв контрол от гражданския съд, е необходимо административният акт да е с преюдициално значение, каквото в конкретния случай липсва.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 78, ал.3 от ГПК в полза на ответника се дължат деловодни разноси, които според доказателствата за извършени такива и списъка с разноси, съставляват заплатен адвокатския хонорар в размер на 6 948 лв. с ДДС. Налице са обаче основания за редуциране на въпросния хонорар, по възражението на ищеца за прекомерност, доколкото съобразно приложимата в случая разпоредба на чл. 7, ал.2, т.5 от НМРАВ, минималният размер на адвокатското възнаграждение възлиза на 4 678,52 лв. без ДДС или на 5614,22 лв. с ДДС. Тук е мястото да се посочи, че не е налице основание за определяне на отделно възнаграждение по всеки иск, тъй като съобразно горесцитираната наредба хонорарът се определя на база интерес, т.е. върху съвкупно претендираните парични средства. На следващо място делото не е с фактическа сложност, а фактът, че настоящият спор е пореден такъв за ответната страна, води до понижаване на правната му

сложност. Ето защо съдът намира, че е налице основание за редукция на хонорара на основание чл.78, ал.5 от ГПК до сумата от 5615 лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „ВГ – 1“ ЕООД, ЕИК 124710419, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „България“ 51 Б, ет.4, представлявано от К.-К. Д. – управител, **срещу “Енерго –Про Продажби“ АД**, ЕИК 103533691, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, район „Владислав Варненчик“, Варна Тауърс – Г, бул. „Владислав Варненчик“ 258, представлявано заедно от всеки двама от членовете на управителния съвет: П.С.С., Я.М.Д., Д.К.Д., обективно кумулативно съединени иски за осъждане на ответника да заплати на ищеца следните суми: 1/ сумата от **63 745,03 лв.** /шестдесет и три хиляди седемстотин четиридесет и пет лева и три стотинки/, представляваща неплатена продажна цена за м. септември 2017г. на произведена в количество 307,626 MWh електрическа енергия от ВтеЦ „ВГ-7“ по договор за изкупуване на електрическа енергия, произведена от възобновяем енергиен източник № 88/05.05.2010г. по фактура № 106 /11.10.2017г. и дебитно известие № 107/31.10.2017г., ведно със законната лихва върху главницата считано от датата на подаване на исковата молба 09.10.2020г. до окончателното ѝ изплащане; 2/ сумата от **17 901.82 лв.** /седемнадесет хиляди деветстотин и един лева и осемдесет и две стотинки/, представляваща обезщетение за забава върху главницата от 63 745,03 лв. за периода 01.01.2018г. до 07.10.2020г.; 3/ сумата от **59 163,92 лв.** /петдесет и девет хиляди лева сто шестдесет и три лева и деветдесет и две стотинки/, представляваща неплатена продажна цена за м. октомври 2017г. на произведена в количество: 192,380 MWh /по цена, определена преди достигане на 2250 ефективни часа/ и 100 MWh /по цена, определена след достигане на 2250 ефективни часа/ електрическа енергия от ВтеЦ „ВГ-7“ по договор за изкупуване на електрическа енергия, 1 произведена от възобновяем енергиен източник № 88/05.05.2010г. по фактура № 108 /31.10.2017г., ведно със законната лихва върху главницата считано от датата на подаване на исковата молба 09.10.2020г. до окончателното ѝ изплащане; 4/ сумата от **16 615,22 лв.** /шестнадесет хиляди шестстотин и петнадесет лева и двадесет и две стотинки/, представляваща обезщетение за забава върху главницата от 59 163,92 лв. за периода 01.01.2018г. до 07.10.2020г., на основание чл. 79, ал.1, пр.1 и чл.86, ал.1 ЗЗД.

ОСЪЖДА „ВГ – 1“ ЕООД, ЕИК 124710419, гр. София да заплати на **“Енерго –Про Продажби“ АД**, ЕИК 103533691, гр. Варна, сумата от **5 615 лв.** /пет хиляди шестстотин и петнадесет лева/, представляваща заплатено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство в настоящото производство на осн. чл. 78, ал.3 от ГПК.

Решението е постановено при участието на трето лице - помагач на страната на ответника – „Национална Електрическа Компания“ ЕАД, с ЕИК 000649348, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.”Триадица” №8, представлявана от И.Т.Й..

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Апелативен съд Варна в двуседмичен срок от съобщаването на страните.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____